Р Е Ш Е Н И Е
№ 40431

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева
ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Елена Гюрова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **10157** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от Д. В. З., подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. С. Ц., срещу решение № 2392 от 29.06.2026 г., постановено по АНД № 14212/2025 г. на Софийски районен съд (СРС), 107-и състав. С него е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 847189-F. от 29.08.2025 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП – С., с което на касатора на основание чл.80а, ал.1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) е наложено административно наказание глоба в размер на 21 200 лева за нарушение по чл.50, ал.1, т.5, б.„б“ във вр. с чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ.
С касационната жалба се твърди неправилност на обжалваното съдебно решение поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Касаторът счита, че нарушението не е доказано от обективна и субективна страна. Предоставените парични средства били превеждани изцяло по банков път, поради което липсвало укриване на доходи. Деянието следвало да бъде квалифицирано по чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ, тъй като на 22.07.2025 г. била подадена годишна данъчна декларация за 2024 г. с попълнено Приложение № 11. Не бил доказан размерът на непогасения остатък към 31.12.2024 г. В НП невярно било отразено, че няма направено възражение срещу АУАН. Датата на нарушението (01.05.2025 г.) била несъставомерна, тъй като съвпадала с официален почивен ден. Налице били предпоставките за квалифициране на случая като маловажен. С тези съображения касаторът моли за отмяна на обжалваното решение и произнасяне по същество, при което да бъде

отменено процесното НП. Претендира присъждане на сторените по делото разноски за двете съдебни инстанции.
Ответникът – заместник-директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрк. К. Ч., оспорва касационната жалба като неоснователна и моли решението на Софийския районен съд като правилно да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Участвалият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.
Настоящият XIV касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
По делото е установена следната фактическа обстановка:
Д. В. З. е предоставил на търговското дружество „Антея билд“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], парични заеми по силата на Договор за паричен заем от 20.03.2023 г., Анекс от 20.03.2024 г. и Анекс от 29.03.2025 г., като сумите са наредени по банков път съответно: през 2023 г. в размер на 162 000 лева, а през 2024 г. в размер на 50 000 лева, или общо 212 000 лева. Към 31.12.2024 г. тези парични заеми не са били погасени от заемополучателя. В законоустановения срок по чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ – до 30.04.2025 г., Д. З. не е подал годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за данъчната 2024 г. и не е декларирал в Приложение № 11 непогасените задължения по заемите в общ размер на 212 000 лева.
Неизпълнението на това задължение е установено в хода на насрещна данъчна проверка, приключила с Протокол № П-22221525101392-141-001 от 18.06.2025 г., след което на 07.07.2025 г. срещу лицето е съставен АУАН № F. за нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б.„б“ във вр. с чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. Едва след това, на 22.07.2025 г., Д. З. е подал годишна данъчна декларация за 2024 г., в Приложение № 11 на която е посочил непогасения остатък по заемите от 212 000 лева. Въз основа на АУАН е издадено процесното Наказателно постановление № 847189-F./29.08.2025 г., с което на основание чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ на З. е наложена глоба в размер на 10 на сто от недекларираната сума – 21 200 лева.
При така установеното от фактическа страна районният съд е направил обоснован извод, че правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.
Съгласно чл.50, ал.1, т.5, б.„б“ от ЗДДФЛ, местните физически лица подават годишна данъчна декларация за непогасените към края на данъчната година остатъци от предоставени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лева. Задължението за деклариране е срочно и съгласно чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ следва да бъде изпълнено в периода от 10 януари до 30 април на годината, следваща данъчната година. По силата на чл.52, ал.2 от ЗДДФЛ задължението за подаване на данъчна декларация за предоставените парични заеми по чл.50, ал.1, т.5 възниква независимо от това дали лицето има други доходи, подлежащи на деклариране, или е освободено от подаване на декларация за трудовите си доходи. Законодателят е въздигнал неизпълнението на това задължение в самостоятелно административно нарушение, за което в чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ е предвидена специална административнонаказателна санкция – глоба в размер на 10 на сто от недекларираните суми.
Неоснователно е възражението в касационната жалба, че деянието е следвало да бъде санкционирано по общия състав на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ (за неподаване на данъчна декларация в срок), а не по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ. Разпоредбата на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ се явява специална

спрямо общата норма на чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ. Нарушението по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ е формално, на просто извършване, и е обективно довършено в момента на изтичане на законоустановения срок за деклариране – края на деня на 30.04.2025 г. Към този момент в информационната система на приходната администрация липсва подадена декларация с дължимата по закон информация за предоставените заемни средства в размер на 212 000 лева.
Последващото подаване на годишна данъчна декларация с Приложение № 11 на 22.07.2025 г. не заличава вече довършеното нарушение, нито води до отпадане на съставомерността на деянието по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ. Подаването на декларацията след срока и след като органите по приходите са констатирали нарушението и са съставили АУАН не може да трансформира осъществения специален състав по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ в нарушение по чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ.
Правилно районният съд е отхвърлил довода за несъставомерност на датата на извършване на нарушението. Тъй като задължението е за бездействие в рамките на определен срок, изтекъл на 30.04.2025 г. (който е присъствен работен ден), бездействието се явява окончателно осъществено в първия момент след изтичане на срока – на 01.05.2025 г. Обстоятелството, че 01.05 е официален празник, е ирелевантно, тъй като срокът за изпълнение на задължението не е изтекъл в неприсъствен ден, а на 30.04.2025 г., поради което на 01.05.2025 г. състоянието на противоправно бездействие вече е настъпило. Посочването на 01.05.2025 г. като дата на деянието в АУАН и НП е в пълно съответствие със закона и практиката на съдилищата и не накърнява по никакъв начин правото на защита на нарушителя.
Неоснователно е и възражението, че наказващият орган не е доказал размера на непогасения остатък от паричния заем към 31.12.2024 г. От приетите по делото писмени доказателства (договори за заем, анекси и банкови извлечения) се установява реалното предоставяне на сумите от 162 000 лева през 2023 г. и 50 000 лева през 2024 г. Констатацията за липса на погасявания по заема представлява твърдение за отрицателен факт, при което в тежест на задълженото лице е да наведе и докаже евентуално извършени погасителни плащания. Такива доказателства не са ангажирани. Напротив, в подадената от самия Д. З. декларация на 22.07.2025 г. в Приложение № 11 изрично е деклариран непогасен остатък именно в размер на 212 000 лева към 31.12.2024 г. По този начин размерът на недекларираната сума, послужила за база за определяне на глобата по чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ, е установен по несъмнен начин.
Деянието е извършено виновно. Като заемодател и страна по финансовите трансакции Д. З. е бил длъжен да прояви необходимата грижа и да се информира за произтичащите от закона публичноправни задължения за деклариране. Дори нарушението да се разгледа при форма на вината непредпазливост (небрежност), съгласно чл.7, ал.1 от ЗАНН административнонаказателната отговорност е налице. Непознаването на данъчното законодателство не извинява дееца и не изключва вината.
Не са допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление. АУАН е съставен от компетентен орган по приходите съгласно чл.85, ал.1 от ЗДДФЛ и в сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Наказателното постановление е издадено от заместник-директора на ТД на НАП – С., който притежава надлежна материална компетентност по чл.85, ал.2 от ЗДДФЛ по силата на Заповед № З-ЦУ-30-875 от 23.06.2025 г. на изпълнителния директор на НАП.
Вписването в НП на бланкетния израз, че срещу АУАН няма подадено възражение, не представлява съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на акта. Ръкописно отразеното от нарушителя в АУАН изявление, че неподаването на декларацията не е ощетило бюджета, има характер на общо защитно съображение, а не на оспорване на фактите по заема. Съгласно чл.53, ал.2 от ЗАНН наказателното постановление се издава и при допусната

нередовност в акта, щом нарушението, самоличността на извършителя и неговата вина са установени по несъмнен начин, какъвто е настоящият случай.
Правилен е и изводът на СРС за липса на основания за прилагане на института на маловажния случай по чл.28 във връзка с § 1, т.4 от ДР на ЗАНН.
Недекларираната сума в размер на 212 000 лева надхвърля повече от пет пъти законовия праг от 40 000 лева, което обуславя значителна степен на обществена опасност на деянието. Задължението по чл.50, ал.1, т.5, б.„б“ от ЗДДФЛ има за цел осигуряване на прозрачност и данъчен контрол върху движението на значителни парични потоци и произхода на средствата. Липсата на пряка вреда за бюджета е присъща на формалните състави и сама по себе си не прави деянието маловажно. Подаването на данъчната декларация на 22.07.2025 г. не е спонтанно действие, а е предприето едва след започналата данъчна проверка и съставянето на АУАН, поради което не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид.
Размерът на наложената глоба е точно фиксиран в разпоредбата на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ на 10 на сто от недекларираната сума и не подлежи на съдебна индивидуализация.
По изложените съображения обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.
При този изход на спора в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро, определено по реда на чл.37 от Закона за правната помощ във вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.
Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд – София град, XIV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2392 от 29.06.2026 г. по АНД № 14212/2025 г. на Софийски районен съд, 107-и състав.
ОСЪЖДА Д. В. З. да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 66,47 евро за юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: